

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

"ויהי מקץ שנתים ימים" (מא, א)

"אשרי הגבר אשר שם בה' מבטחו ולא פנה אל רהבים", זהו יוסף.. שאמר לשר המשקים וזכרתני והזכרתני נתווספו לו שתי שנים. ולכאורה, הסיפא סותרת את הרישא, בסיפא נראה שיוסף הצדיק נענש על ששם מבטחו בשר המשקים, וברישא מופיע הפסוק 'אשרי הגבר אשר שם בה' מבטחו?' כאשר שהה הרה"ק רבי מאיר שפירא זיע"א מלובלין אצל רבו הרה"ק רבי ישראל מטשורטקוב זיע"א, שמע מפיו תירוץ נפלא על דברי המדרש.

על פי מעשה שהיה בעיירת קונסטנפין שברוסיה, שם התגורר הצדיק הנסתר רבי אהרן מטיטיב זיע"א בנו של הרה"ק רבי צבי זיע"א שהיה בנו יחידו של הבעל שם טוב הקדוש זיע"א. מצבו החומרי היה ללא נשוא, עברו עליו ימים שלא בא אוכל לפיו. ערב שבת אחד הגיעו מים עד נפש, ביתו היה ריק מכל, עד שאפילו נרות לשבת לא היו לו. מרוב צער וכאב לא יכול היה להתאפק יותר, ושלא כמנהגו קם ממקומו, ובזריזות ניגש לשולחן, ודפק עליו ושאל בהתמרמרות, היתכן? שנים רבות אני יושב בעיירה וומתפלל בבית הכנסת הזה, ובמשך הזמן הזה לא עלה על דעתי של משהו לשאול מהיכן ירק זה חי? וכי נכדו של הבעש"ט חייב לענות את נפשו ברעב ולהתפלל ביסורי עוני? בבית הכנסת קמה מהומה גדולה, איש האשים את רעהו בהזנחת רבי אהרן. מתוך הרגשת מוסר קבלו עליהם כולם להתכנס מיד אחרי סעודת שבת, ולטכס עצה במה ואין עוזרים לרבי אהרן להתפרנס בכבוד. כיאה לנכדו של הבעש"ט הקדוש. אחרי התפילה פנו איש איש לביתו תוך החלטה נחושה לחזור אחרי הבדלה לבית הכנסת להתייעצות. גם רבי אהרן פנה למושב בבית הכנסת כשמצפונו מיוסר על

המעשה שעשה, ולבו מלא חרטה, לא כל כך על עצם הגילוי ששרוי במצוקה ובעוני, אלא שניצל את שמו של הבעש"ט הקדוש כדי לעורר רחמנות אצל הציבור.

אחרי ששקע בהרהורים הגיע למסקנא שעליו לבקש מהקדוש ברוך הוא שהציבור שנכח בבית הכנסת בשעת מעשה, ושמע את תלונותו על יחסם המתנכר אליו, ישכח את כל אשר אירע. חשב ועשה, ניגש למזוזה, הניח עליה את ידו ואמר, רבש"ע: אני מבקש ממך שתעזור לי שישכח הציבור כל מה שאמרתי.

צריק גוזר והקב"ה מקיים, הצבור שכח את המאורע

ואף אחד לא בא לבית הכנסת כפי שהחליטו. עם זה, סיים הרבי, מיושבת הסתירה בדבר המדרש, יוסף הצדיק לאחר שפנה אל שר המשקים, שם בה' מבטחו, וביקש ששר המשקים ישכחהו, ואכן 'לא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו'.

"ופרעה חולם" (מא, א)

בעת נעילת ה"כנסיה הגדולה" השלישית כונד הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן, הרב מפוניבז' לשאת דברים ובתוך כך אמר בקול חוצב להבות: המצב כיום דומה כאילו ארמון המלך אחוז להבות אש! המלך ישן על מיטתו ואינו יודע מאומה ואילו משרתיו מתווכחים ביניהם מהי הדרך הטובה והנאה ביותר להעירו משנתו ולהצילו מן הדליקה!... באותו מעמד חסר אדם חכם שיבוא ויזעק לעומתם: העירו

"ויוסף הוא השליט" (מב, ו)

נְתָאָר לְעֶצְמָנּוּ נַעַר צְעִיר שְׁבַחְיָיו הַסְפִּיק לְהִתְמוֹדֵד עִם כָּל קִשְׁי אַפְשָׁרִי: אֲחִיו שׁוֹנְאִים אוֹתוֹ - וְלֹא מְנַסִּים אֶפְלוּ לְהַסְתִּיר אֶת שׁוֹנְאָתָם.

יֵשׁ לֹא מַעַט שְׂרוּצִים לְהַרְג אוֹתוֹ - וּבִסּוּף 'מִתְפַּשְׂרִים' עַל זְרִיקָה לְתוֹךְ בּוֹר מְלֵא נְחָשִׁים. הוּא נִמְכַּר לְעֶבֶד שׁוֹב, וְשׁוֹב, וְשׁוֹב. חֲלוּמוֹת מְסַעֲרִים אֶת מוֹחּוֹ - וְהוּא 'חוֹטֵף' עֲלֵיהֶם רַק בְּזִיוְנוֹת. הוּא גַם יְתוֹם מֵאֵם, וּמִשָּׂא לְקִנְיָה מִכָּל הָאֲחִים.

בְּגִיל צְעִיר הוּא מִתְנַתֵּק בְּבֵת אַחַת מֵאֲבֵיו הָאֲהוּב, נִזְרֵק לְאֵי שָׁם, נוֹפֵל מִהַשְׂיֵא שֶׁל הַקְּדֻשָּׁה - לְמִקּוֹם הַכִּי טָמֵא בְּיָקוּם.

גַּם שָׁם הוּא לֹא מְלַקֵּק דְּבִשׁ... נְסִיוְנוֹת חוֹזְרִים וְנִשְׁנִים לְפִתּוֹתוֹ בְּחֻטָּא, כָּל יוֹם, פְּעָמִים בְּיוֹם, כְּמָה שְׁנִים!

וּלְקִנּוּחַ, גַּם מְעֲלִילִים עָלָיו עֲלִילוֹת - וְהוּא נִזְרֵק לְדִיּוּטָא הַכִּי תַחְתּוֹנָה הַקִּימָת. בֵּית הַסֵּהַר שֶׁל מְצָרִים...

נַעַר כְּזֶה, לְכַאוּרָה, צְרִיךְ לְפַחֵת שְׁלוֹשִׁים יוֹעֲצִים חֲנוּכִיִּים, מְטַפְּלִים, עוֹבְדִים סוּצְיָאִלִּים, וּמְמַחִים רְגִשִׁים צְמוּדִים, כְּדִי לְהַצְלִיחַ לְהַחֲלִץ אִיכְשָׁהוּ מִכָּל הַתְּסַבּוּכוֹת הַרְגִּשׁוֹת שְׁבוּדָאִי מִמְּלֹאוֹת אֶת כָּל כְּלוֹ!

מִי מְסַגֵּל לְדוֹן נַעַר שְׂכֻזָּה? מִי יְכוּל לְצַפּוֹת מִמֶּנּוּ לְמַשְׁהוֹ? אָדָם שְׁפוּי, כְּךָ אֵין סִפְק, הוּא וְדָאִי לֹא יֵצֵא מִהַסְפּוֹר הָעָגוּם שֶׁל חֲזִיוֹ... הוּא יִהְפֵּךְ לְהֵלֶךְ מְסַבֵּן, יְבַלֵּה אֶת שְׂאֲרֵית חֲזִיוֹ בֵּין הַפַּח לְפַחַת...

וְהִנֵּה פְּלֵא, לֹא דִי שְׁהַנַּעַר מִפְּלִיא בְּחִנּוֹ עַל כָּל מִי שְׂרוּאָה אוֹתוֹ, הוּא גַם צוֹלֵחַ אֶת כָּל הַקְּשִׁיִּים, מִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַרְגִּשׁוֹת, מְדַלֵּג עֲלֵיהֶם - וְגַם הוֹפֵךְ לְאִישׁ הַמְּצַלִּיחַ!!!

את המלך מיד!!! הוא כבר יציל את עצמו!
כן גם אנו - סיים הרב מפוניבז' - עם ישראל כולו מוקף בלהבות!...

עלינו להעיר את עצמנו ואת אחינו מהתרדמה בה כולנו שקועים ונחוש להציל את עצמנו!

אל לו לאדם להתעורר בקץ שנותיו ולגלות כי ישן כל ימיו!... (וקראת לשבת עונג)

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

"ויתן אותי במשמר... אותי ואת שר האופים" (מא, י)

יש להבין, הקשה המהרי"ל דיסקין, מפני מה הזכיר פה שר המשקים את שר האופים. מה ביקש להשמיע בכך לפרעה. ביאר המהרי"ל דיסקין באופן נפלא: אם שר המשקים היה אומר לפרעה שיוסף פתר את חלומו והפתרון אכן התקיים, עדיין יכול פרעה לטעון שיוסף ניסה את מזלו. במקרה זה גם הצליח. לכן הסביר שר המשקים "כאשר פתר לנו כן היה, אותי השיב על כני ואותו תלה". דהיינו, אם יוסף היה פותר רק לטובה, לא היה יוצא מזה נזק. ממה נפשך, אם פרעה יהרוג אותי - אין לו ממה לחשוש, אם פרעה ישיב אותי למשרתי - הרי שהוא קנה לעצמו ידיד בכך ש"חזה" את העתיד מראש.

לעומת זאת אצל שר האופים, יוסף מסתכן כשהוא פותר את החלום לרעה. שכן במקרה הטוב שר האופים ימות, אך אם פרעה ישיב אותו לתפקידו, ייתכן מאוד ששר האופים ירצה להתנקם בו על כך שפתר את חלומו לרעה.

לכן הזכיר שר המשקים את שר האופים לפרעה, ללמדו שיוסף מבין בפתרון חלומות ואינו מנחש בעלמא.

(במחשבה תחילה)

"אין נבון וחכם כמון" (מא, לט)

חכמתו של יוסף נשאה חן בעיני פרעה ובעבורה הוא התמנה למושל בכל ארץ מצרים.

החכמה והפקחות הן אחת מן התכונות היסודיות של כל מושל ומנהיג, הנדרש לעתים להכריע ולפסוק, כאשר המציאות אינה ברורה לפניו כלל וכלל.

בספר מורשת אבות מסופר שרבי דב בעריש מייזליס המכונה המהרד"ם, נמנה בין פוסקי דורו. לא אחת ולא שתיים נשאל בנושאים שהסעיור בשעתם את כל גדולי הדור, כשהכל חפצים לשמוע גם דעתו השקולה, המלאה פקחות ודעת תורה.

בעירות ישראל בפולין הילכו עד לתקופת מלחמת העולם השנייה סיפורים ועובדות על אהבתו לעמו ועל חכמתו ופקחותו בישובו על מדין.

פעם אחת התיצבו לפניו מלמד עני ובעל מלון עשיר לדין תורה. המלמד טען כי הזדמן למלון בערב שבת והפקיד את צרוו כספו אצל הנתבע. הלה, יהודי בעל צורה, הכחיש את הסיפור מכל וכל.

שאל המהרד"ם את בעל המלון, הנתבע, אם יהיה מוכן להשבע על טענתו, והלה השיב בחיוב.

בתוך כך גלגל המהרד"ם עמו שיחה על דא ועל הא. והנה הבחין בשעון זהב יפה המשתלשל מכיסו של

העשיר. המהרד"ם גילה התענינות גוברת והולכת בשעון היפה והוא בקש ממנו את הרשות להתבונן בו מקרוב. הלה הושיט את השעון למהרד"ם, אשר אמר: "שעון יפה כזה, ברצוני להראות לזוגתי. האם כבודו מסכים?"

"בוודאי", השיב העשיר מתוך הנאה גלויה.

המהרד"ם נכנס לחדר אשתו, נתן בידה את השעון וצוה עליה לגשת אל אשת בעל המלון ולבקש ממנה את הפקדון, שהפקיד

יוסף הצדיק. איך, איך הוא עשה את זה? סביבה תומכת לא היתה לו, פוטיפר, שר האופים, ועוד כל מיני ארחות ישמעאלים, לא חשודים על תמיכה וסיוע לזולת, אבא - גם לא היה לו באזור, דגמה חנוכית - 'בכל מצרים לרע' לא נתן למצא, שום מקור השראה לא עטף אותו בארץ הזרה. איך, אם כן, יוסף הצדיק מצליח, בנגד כל הסכויים, להתמודד עם הקר הרגשי העצום הזה? עם רגשות התסכול, הנזקם, העצב, השנאה, המסכנות והבעס?

איך הוא, בסופו של דבר, מקבל את אחיו בשלום נפש כזו, איך הוא מצליח לאהב אותם אחרי כל הסבל שהוא עובר - והכל באשמתם! איך???

כדי להבין זאת, עלינו לחזור לאחור, אל הפגישה המתוחה בין יעקב אבינו לאחיו עשו, לאחר יותר משני עשורים של נזק... עשו מגיע מציד בארבע מאות איש, לוחמים מימנים, הם עומדים להראות ליעקב אבינו עם מי הוא מתעסק... ופתאום, כמו מעשה קסם, כלם נעלמים! עשו נותר לבדו - ועוד נגש לנשק את אחיו!

מה קורה כאן? איך מתחולל המהפך הזה? אלא, כשעשו יצא למלחמה מול יעקב, זוהי בעצם המלחמה של היצר הרע - מול הקדשה!

היצר הרע יודע היטב, ש-לא באמת יש לו נשק אמיתי מול הקדשה, הרי בסופו של דבר - הקדשה היא אמת, היא חזקה, היא טהורה - ואלו היצר הרע? הוא בסך הכל דמיון!

מה עושה היצר הרע - עשו? מה הנשק שלו בכל זאת? רגשות. מניפולציות. או-הו, זה הנשק היחיד שיש לו!

היצר הרע מגיע מציד עם ארבע מאות סוגי רגשות {כך מסביר ה'נעם אלימלך', שארבע מאות איש הם ארבע מאות רגשות}, זה הנשק היחיד שלו!

לעי"נ האשה החשובה מרת
מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

ישתחוו אליו. האחים כעסו מאד על כך, ולכן מכרוהו לישמעאלים.
טבעם של בני אדם הוא, שכאשר אדם מנצח את חברו, החבר חש השפלה על כך שהוא נוצח, ונגרמת לו עגמת נפש רבה.

כשהגיעו אחי יוסף למצרים והשתחוו לפניו, הכיר אותם יוסף, והבין שזהו אשר ראה בחלומותיו. אך בצדקותו הרבה התנכר אליהם באותה עת, מכיון שלא רצה להשפילם, שכן, אילו היה מגלה להם כשהשתחוו לפניו, שהוא יוסף אחיהם, היתה נגרמת להם עגמת נפש גדולה, כשהיו נוכחים לראות שהם נוצחו ויוסף צדק בחלומותיו.
למרות שיוסף חפץ בכל מאדו להתגלות לאחיו, כבש את רצונו והתנכר אליהם לעת עתה, כדי שלא לביישם.
(קדושת לוי)

יולשיב כספיהם איש אל שקו" (מב, כה)

פעם הוצרך הגרי"ז סולובייצ'יק לשלוח מכתב בדואר, אך היה זקוק לאיש נאמן שיידאג לכך שהמכתב יוחתם כראוי ויישלח לתעודתו. קרא הגרי"ז לאדם נאמן והושיט לו את המכתב יחד עם שטר כסף גדול.

השליח ראה את השטר והציע מיידית: אני אשלם את הסכום הפעוט למשלוח המכתב מכיסי והרב יחזיר לי בהזדמנות את הסכום. סירב הרב מבריסק והסביר: יכולתי לתת לך סכום פעוט כפי עלות המשלוח, אלא שרצוני שתהיה מוכרח לשוב הנה לעדכן

אצלה המלמד העני, וכראיה שאכן, בעלה שלח אותה, תציג את השעון המהודר שבידה. הרבנית עשתה כמצוותו, ולאחר שהות קצרה חזרה עם פקדונו של העני, ופני העשיר המכובד - חפו.

"אבל", הזהירו המהרד"ם, "אל תצעק עליה, שכן אצטרך להזמין אותך פעם נוספת לבית הדין!".
(ומתוק האור)

"ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח" (מא, מה)

פסוק זה אמור לענות לנו על שאלה שמתעוררת בענין אחי יוסף, כיצד לא זיהו את אחיהם, המשנה למלך? האם לא שמעו את העבדים קוראים לו בשמו יוסף?
על פי פסוק זה, שסיפרה לנו התורה איך קרא פרעה ליוסף, אנו מבינים את התשובה - האחים לא שמעו את שמו של יוסף אחיהם בפי העבדים, משום שהם קראו לו כפי שפרעה כנה אותו: "צפנת פענח".

ומדוע התגלגל הדבר כך? כל מה שעבר על האחים עם יוסף, היה לצורך תקון גדול, לכן סובבו משמים שיוסף יקרא בשם אחר, ואחיו לא יכירוהו.
(טעמא דקרא)

"וישתחו לו..."

ויכירם ויתנכר אליהם" (מב-ז)

מעשהו זה של יוסף צריך ביאור, שהרי כשהתגלה אליהם, אמר להם שאין בלבו עליהם, ואם כן, מדוע כשהשתחוו לו התנכר אליהם, ולא גילה להם מי הוא?
חלומותיו של יוסף על אחיו הראו, כי אחי יוסף

במלחמה, כך ידוע, אי אפשר לשבר את העם - אלא אם שוברים קדם לכן את רוחו של העם!
מה עושה האויב בכל מלחמה? מעורר פחדים, מוציא הצהרות מרתיעות, סוגר את פתחי המלוט, משבית את שדה התעופה - ומחדיר בלבבות שהנה, זהו, אין יותר לאן לברח... זהו הכוח היחיד שאויב חלש מסגל להפעיל! זה הכוח היחיד שבו היצר הרע מסגל להשתמש!
מניפולציות, משחקי רגש, מביטים עליך ב'מבט מלא משמעות' - וזורעים בך בהלה, לחישות של היצר הרע בלחישות בתוך המוח, כל מיני משחקי רגשות, ש-מה לעשות, הם פועלים עלינו.
עשו מתקרב למלחמה מול יעקב אחיו, הוא יודע היטב שיעקב הרבה יותר חזק ממנו, יעקב הוא הקדשה!
מה עושים? מפעילים מניפולציות! הוא אסף ארבע מאות נקדות רגשיות שיבלבלו את יעקב אבינו - שעל ידיהם הוא מנסה לנצח אותו.
אבל להפתעה שיעקב אבינו מכין לו - גם הוא לא צפה...
יעקב אבינו יודע את כל זה, הוא יודע שהדרך היחידה של היצר הרע להפיל אותנו - הוא על ידי משחקי רגשות, ולכן הוא מחליט להשתחוויות, שבע השתחוויות...
שבע השתחוויות, שבע פעמים הכנעה! לכל שבע המדות! מה זאת אומרת שיעקב נכנע? יעקב אבינו הסתכל אל תוך כל הרגשות המפחידים, אל הדמיונות המסעירים, אל הפחדים המשתקים - והוא צעק: אתם הכל שקר! יש כאן רק אחד שמנהל את העולם! רק מישהו אחד ששולט ומנהל את כל העניינים! רק השם הטוב, אבא שלי שאוהב אותי - הוא ורק הוא מנהל את העולם!
מול הכרזה כזו, שום דמיון בעולם לא יכול לעמד, הכל מתפוגג.

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

רק כאשר היהודי אישר שהוא יגיע בסיום החתונה, ניאות הרבי להעניק לו מברכותיו מלוא חופניים. לאחר החתונה, נקש היהודי על דלתו של הרבי מוויז'ניץ, בשעת אישון לילה שנושקת לכוכבי בוקר, ונראה היה שחיכה רק לו. היהודי התיישב וחיכה למוצא פי האדמו"ר והשאלות לא איחרו מלהגיע: הרבי התעניין בכל פרט ופרט מהחתונה. באיזו שעה הלכו לחופה, מי היו השושבינים, מי התכבד בברכות, איך היו המאכלים בסעודת החתונה והאם היה מקום לכל האורחים, כיצד היו מעגלי השמחה ומי היה הגראמער ב'מצווה טאנץ' ואילו פנינים הוא אמר...

המחנות חש שלא בנוח, אבל מפני הכבוד לא הראה את פליאתו וענה על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון. שעה ארוכה ישב וענה לכל שאלותיו המפורטות של הרבי, ובשעה שהאיר מזרח נפרד מהרבי לשלום. מקורביו של הרבי תמהו לא פחות מהיהודי, ובהזדמנות הראשונה שאלו את הרבי מוויז'ניץ מה זה ועל מה זה. הרבי השיב במתק לשון: "דרך העולם היא שכאשר ההורים חוזרים משמחה הם מדברים בינם לבין עצמם בשעות שלאחר השמחה על האירוע והחוויות שחוו. ליהודי זה, הטעים הרבי, "אין אף אחד שישוחח איתו כאשר הוא שב מחתונת בנו. לכן

אָדָם שְׁקָשׁוּר לְבוּרָא, שְׂיֹדֵעַ שֶׁהַבוּרָא מְנַהֵל וּמְחַלֵּיט עַל הַכֵּל - שׁוּם מְנִיפּוּלְצִיָּה כְּזוֹ אוֹ אַחֲרֵת לֹא תַעֲבֵד עֲלָיו! שׁוּם רָגֵשׁ לֹא יוּכַל לְנַצֵּחַ אוֹתוֹ מִשְׁלֹת הַנֶּפֶשׁ!
וְהַפְּלֵא הִזָּה מִתְרַחֵשׁ - בְּתוֹךְ שְׁנֵיזוֹת! יַעֲקֹב מִשְׁתַּחֲוֶה, עֲשׂוֹ מְסַתְּפֵל סְבִיבוֹ - וּמְגַלֶּה שְׁכָל הַמְּנִיפּוּלְצִיּוֹת, הַרְגָּשׁוֹת, הַסְּעָרוֹת, הָאִיוּמִים, הַפְּרָצוּפִים, הַנְּקֻדּוֹת הַרְגִישׁוֹת - הַכֵּל נֶ-ע-ל-ם!!!
זֶה סוּדוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ.
זֶה גַם הַסוּד שֶׁל יוֹסֵף הַצְּדִיק.
יוֹסֵף הַצְּדִיק עוֹבֵר הַרְבֵּה מְאֹד בְּחַיָּו! קִשְׂיִים אִיוּמִים, סְעָרוֹת נֶפֶשׁ שְׁכָל אַחַת כְּזוֹ מְסַגְּלֵת לְשִׁתְּק אָדָם לְכָל הַחַיִּים!
אָבֵל יוֹסֵף הַצְּדִיק 'מַצְלִיחַ', הוּא צוֹלַח אֶת הַכֵּל, אֵיךְ? כִּי הוּא מְפַצֵּחַ אֶת כָּל הַקִּשְׂיִים, מִתְבוּנֵן בְּהֵם וּמְקַלֵּף אֶת הָעֲטִיפוֹת! מוֹל כָּל קִשְׂי הוּא עוֹמֵד וְצוֹעֵק - "הַקִּשְׂי הִזָּה הוּא דְמִיּוֹן! הַכֵּל זֶה הַשֵּׁם, זֶה הַשֵּׁם, זֶה הַשֵּׁם!!!"
וְאֵז, לֹא רַק שֶׁהוּא לֹא נִסְחָף וְנִשְׁבֵּר מוֹל הַרְגָּשׁוֹת הַגּוֹאִים - אֲלָא הוּא גַם מְמַנֵּף אֶת כָּל הָרַע לְמָקוֹם טוֹב!
יוֹסֵף הַצְּדִיק הוּא 'יֹצֵר טוֹב', צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, מִיִּצֵּר טוֹב מִכָּל רַע, הוֹפֵךְ אֶת הָרַע וְהַמְלַחֵץ - לְטוֹב וּמְקַרֵּב!
זֶה הַכּוּחַ שֶׁעֲמֵד לוֹ לְיוֹסֵף מוֹל כָּל הַקִּשְׂיִים שֶׁעֵבֵר.
וְכֵךְ הוּא הוֹפֵךְ לְ'אִישׁ מַצְלִיחַ'!

(נקודות של אור - ספינקא)

אותי בתוצאות השליחות, לכן הענקתי לך שטר גדול. דבר זה, המשיך הרב מבריסק להסביר, למדתי מיוסף הצדיק. כאשר הגיעו השבטים לשבור אוכל ממצרים, הטמין יוסף בכליהם את סכום הכסף שהביאו עמם, מה הייתה מטרתו בכך? סתם לצער אותם? אלא שיוסף הצדיק רצה לוודא שהשבטים יחזרו שנית למצרים, גם אם ימצאו מקור אחר של אוכל בינתיים. כדי להבטיח זאת, הטמין בכליהם ממון שאינו שלהם, כך היה בטוח שצדיקים כמותם ישובו אליו שנית להשיב את הממון.

(במחשבה תחילה)

"יוסף אינו ושמעון אינו ואת בנימין תקחו עלי היו כולנה" (מב, לו)

כאשר דרשו השבטים מיעקב שבנימין יבוא איתם למצרים, יעקב מתנגד נחרצות. ראובן מציע הצעה (שם לז): "ויאמר ראובן אל אביו לאמור את שני בני תמית אם לא אביאנו אליך, תנה אותו על ידי ואני אשיבנו אליך". רש"י (שם לח) מבאר: "לא קיבל (יעקב) דבריו של ראובן. אמר: בכור שוטה הוא זה. הוא אומר להמית בניו, וכי בניו הם ולא בניו?" ויש להבין: מה באמת עלתה בדעתו של ראובן כאשר הציע את דבריו? וכי חשב שיעקב אבינו יהרוג שתי נפשות? לא

סתם נפשות, אלא נכדיו ובני בנים הם כבנים... סיפור מרגש שהיה כך היה:

יהודי שהתאלמן מרעייתו ל"ע ובנו הגיע לפרק האיש מקדש, הגיע לביתו של כ"ק האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א וביקש להתברך מפיו לרגל החתונה.

שמע האדמו"ר את בקשתו והחזיר לו אף הוא בקשה: "ביום שתתקיים החתונה, כאשר תסיימו את כל האירוע כולו, אני מבקש שתיכנס אלי כי רצוני לדבר איתך".

היהודי חש שלא בנוח. "הן ה'מצווה טאנץ' יסתיים בשעה מאוחרת בלילה, אין רצוני להטריח את הרבי שליט"א. אגיע בעזרת השם ביום אחר".

הרבי התעקש: "אני רוצה שתגיע דווקא באותו יום. אני אחכה לך בכל שעה שתגיע!"

(במחשבה תחילה)